

Ἀπομνημονεύματα Μακρυγιάννη (Ἀπόσπασμα) (Μακρυγιάννης Ἰωάννης)

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Ἱστορία, Αρχαιολογία, Παλαιογραφία, Στρατιωτικά & Εθνικά θέματα

Τότε, ἐκεῖ πού καθόμουν εἰς τὸ περιβόλι μου καὶ ἔτρωγα ψωμί, πονώντας ἀπὸ τὶς πληγές, ὅπου ἔλαβα εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ περισσότερο πονώντας διὰ τὶς μέσα πληγές, ὅπου δέχομαι διὰ τὰ σημερινὰ δεινὰ τῆς Πατρίδος, ἦλθαν δυὸ ἐπιτήδριοι, ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, μισομαθεῖς καὶ ἄθρησκοι, καὶ μοῦ ξηγῶνται ἔτσι: «Πουλάς Ἑλλάδα, Μακρυγιάννη». Ἐγώ, στὴν ἄθλιαν κατάστασίν μου, τοὺς λέγω: «Ἀδελφοί, μὲ ἀδικεῖτε. Ἑλλάδα δὲν πουλάω, νοικοκυραῖγοι μου.

Τέτοιον ἀγαθὸν πολυτίμητον δὲν ἔχω εἰς τὴν πραγμάτειάν μου. Μὰ καὶ νὰ τὸ 'χα, δὲν τὸ 'δινα κανενός. Κι ἂν πουλιέται Ἑλλάδα, δὲν ἀγοράζεται σήμερις, διότι κάνατε τὸν κόσμον ἐσεῖς λογιώτατοι, νὰ μὴν θέλει νὰ ἀγοράσει κάτι τέτοιο».

Ἔφυγαν αὐτοί.

Κι ἔκατσα σὲ μίαν πέτραν μόνος καὶ ἔκλαιγα. Μισὸς ἄνθρωπος καταστάθηκα ἀπὸ τὸ ντουφέκι τοῦ Τούρκου, τσακίστηκα εἰς τὶς περιστάσεις τοῦ ἀγῶνα καὶ κυνηγιέμαι καὶ σήμερον. Κυνηγιῶνται καὶ ἄλλοι ἀγωνιστὲς πολὺ καλύτεροί μου, διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ τελευταῖος καὶ ὁ χειρότερος. Καὶ οἱ πιὸ καλύτεροι ὄλων ἀφανίστηκαν. Αὐτοὶ ποὺ θυσίασαν ἀρετὴ καὶ πατριωτισμὸν, γιὰ νὰ εἰπωθεῖ ἐλεύτερη ἢ Ἑλλάδα κι ἐχάθησαν φαμελιές ὀλωσδιόλου, εἶπαν νὰ ζητήσουν ἕνα ἀποδειχτικὸν ποὺ νὰ λέγει ὅτι ἔτρεξαν κι αὐτοὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Πατρίδος καὶ Τοῦρκο δὲν ἄφηκαν ἀντουφέκιγο. Πῆγε νὰ ἕρπησει ἡ Κυβέρνηση καὶ βγῆκαν κάτι τσασίτες καὶ σπιγοῦνοι, ποὺ δουλεύουν μίσος καὶ ἰδιοτέλεια, καὶ εἶπαν «ὄχι». Καὶ εἶπαν καὶ βρισιὲς παλιὲς διὰ τοὺς ἀγωνιστὲς. Γιὰ νὰ μὴν πάρουν τὸ ἀποδειχτικόν, ἕνα χαρτὶ ποὺ δὲν κάνει τίποτε γρόσια. Πατρίδα νὰ θυμᾶσαι ἐσὺ αὐτοὺς ὅπου, διὰ τὴν τιμὴν καὶ τὴν λευτεριάν σου, δὲν λογάρισαν θάνατο καὶ βάσανα. Κι ἂν ἐσὺ τοὺς λησμονήσεις, θὰ τοὺς θυμηθοῦν οἱ πέτρες καὶ τὰ χῶματα, ὅπου ἔχυσαν αἵματα καὶ δάκρυα. Θεέ, συχώρεσε τοὺς παντίδους, ποὺ θέλουν νὰ μᾶς πάρουν τὸν ἀγέρα ποὺ ἀναπνέομεν καὶ τὴν τιμὴν ποὺ μὲ ντουφέκι καὶ γιαταγάνι πήραμε. Ἐμεῖς τὸ χρέος, τὸ κατὰ δύναμιν, ἐπράξαμεν. Καὶ αὐτοὶ βγῆκαν σήμερον νὰ προκόψουν τὴν Πατρίδα. Μᾶς γέμισαν φατρία καὶ διχόνοιαν. Καὶ τὴν Πατρίδα δὲν τὴν θέλουν Μητέρα κοινή. Ἀμορόζα εἰς τὰ κρεβάτια τους τὴν θέλουν. Γι' αὐτὸ περνοῦν καὶ ρεθίζουν τὸν κόσμον μὲ τέχνες καὶ καμώματα. Καὶ καζαντίσαν αὐτοὶ πουγγιὰ καὶ ἀγαθὰ καὶ ἀφήκαν τοὺς ἀγωνιστὲς, τὶς χῆρες καὶ τὰ ὀρφανὰ εἰς τὴν ἄκρην. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀνθρώπινοι λύκοι, ποὺ φέραν δυστυχήματα καὶ κίντυνον εἰς τὸν τόπον. Ἄς ὄψονται. Τότε ποὺ ἡ Τουρκιὰ ἐκατέβαινε ἀπὸ τὰ ντερβένια καὶ ὀλίγοι ἔτρεχαν μὲ ὀλίγα ντουφέκια, μὲ τριχιὲς δεμένα, νὰ πολεμήσουν, θέλοντας λευτεριάν ἢ θάνατον, οἱ φρόνιμοι ἀσφάλιζαν τὶς φαμελιὲς τοὺς εἰς τὰ νησιὰ κι αὐτοὶ τρέχαν εἰς ρεματιὲς καὶ βουνά, μὴ βλέποντας ποτὲ Τούρκου πρόσωπον. Κι ὅταν ἀκοῦγαν τὰ ντισμπάρκα τῶν Τούρκων, τρέχαν μακρύτερα. Τώρα θέλουν δικὴν τους τὴν Πατρίδα καὶ κυνηγοῦν τοὺς ἀγωνιστὲς. Ἐγίναμε θηρία ποὺ θέλουν κριγιάτα (κρέατα) ἀνθρωπινὰ νὰ χορτάσουν. Καὶ χωρίζουν τὸν κόσμον σὲ πατριῶτες καὶ ἀντιπατριῶτες. Αὐτοὶ γίναν οἱ σημαντικοὶ τῆς Πατρίδος καὶ οἱ ἄλλοι νὰ χαθοῦν. Δὲν ξηγιῶνται γλυκότερα νὰ φυλάξωμεν Πατρίδα καὶ νὰ δοῦμεν λευτεριάν πραγματικὴν. Ρωμαίγικον δὲν φτιάχνεται χωρὶς οὔλλοι νὰ θυσιάσουν ἀρετὴν καὶ πατριωτισμὸν. Καὶ χωρὶς νὰ πάψει ἡ μέσα, ἡ δικὴ μας τυραγνία. Καὶ βγῆκαν τώρα κάτι δικοὶ μας κυβερνητὲς, Ἕλληνες, σπορὰ τῆς ἐβραίουργιᾶς, ποὺ εἶπαν νὰ μᾶς σβήσουν τὴν Ἁγία Πίστη, τὴν Ὁρθοδοξία, διότι ἡ Φραγκιὰ δὲν μᾶς θέλει μὲ τέτοιο ντύμα Ὁρθόδοξον. Καὶ ἐκάθησα καὶ ἔκλαιγα διὰ τὰ νέα παθήματα. Καὶ ἐπῆγα πάλιν εἰς τοὺς φίλους μου τοὺς Ἁγίους. Ἄναψα τὰ καντήλια καὶ ἐλιβάνισα λιβάνιν καλὸν ἀγιορείτικον. Καὶ σκουπίζοντας τὰ δάκρυά μου τοὺς εἶπα: «Δὲν βλέπετε, ποὺ θέλουν νὰ κάμουν τὴν Ἑλλάδα παλιόψαθα;

Βοηθεΐστε, διότι μᾶς παίρνουν, αὐτοὶ οἱ μισοἔλληνες καὶ ἄθρησκοι, ὅ,τι πολυτίμητον τζιβαΐρικὸν ἔχομεν.

Φραγκεμένους μᾶς θέλουν τὰ τσογλάνια τοῦ τρισκατάρατου τοῦ Πάπα. Μὴν ἀφήσετε, Ἅγιοί μου αὐτὰ τὰ γκιντὶ πουλημένα κριγιάτα τῆς τυραγνίας νὰ μασκαρέψουν καὶ νὰ ἀφανίσουν τοὺς Ἑλληνες, κάνοντας περισσότερα κακὰ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ καταδέχθηκεν ὁ Τοῦρκος ὡς τίμιος ἐχθρὸς μας». Ἐνας δικός μου ἀγωνιστῆς μοῦ ἔφερε καὶ μοῦ διάβασεν ἕνα παλαιὸν χαρτί, ποὺ ἔγραψεν ὁ κοντομερίτης μου Ἅγιος παπάς, ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός. Τὸν ἐκρέμασαν εἰς ἕνα δέντρον Τοῦρκοι καὶ Ἑβραῖοι, διότι ἔτρεχεν ὁ εὐλογημένος παντοῦ καὶ ἐδίδασκεν Ἑλλάδα, Ὁρθοδοξία καὶ Γράμματα. Ἐγραψεν ὁ μακάριος ἐκεῖνος ὅτι: «Ἐνας ἄνθρωπος νὰ μὲ ὑβρίσει, νὰ φονεύσει τὸν πατέρα μου, τὴν μητέρα μου, τὸν ἀδελφόν μου καὶ ὕστερα τὸ μάτι νὰ μοῦ βγάλει, ἔχω χρέος σὰν χριστιανὸς νὰ τὸν συγχωρήσω. Τὸ νὰ ὑβρίσει τὸν Χριστὸν μου καὶ τὴν Παναγία μου, δὲν θέλω νὰ τὸν βλέπω». Τὸ χαρτί τοῦ πατέρα Κοσμᾶ ἔβαλα καὶ μοῦ τὸ ἐκαθαρόγραψαν. Καὶ τὸ ἐκράτησα ὡς Ἅγιον Φυλαχτόν, ποὺ λέγει μεγάλην ἀλήθειαν. Θὰ πῶ νὰ μοῦ γράψουν καλλιγραφικὰ καὶ τὸν ἄλλον ἀθάνατον λόγον του, «τὸν Πάπαν νὰ καταρᾶσθε ὡς αἴτιον». Θέλω νὰ τὸ βλέπω κοντὰ στὰ ἑκόνισματά μου, διότι τελευταίως κάποιοι δικοί μας ἀνάξιοι λέγουν ὅτι, ἂν τὰ φτιάξουμε μὲ τὸν δικέρατον Πάπαν, θὰ ὀλιγοστέψουν οἱ κίντυνοι, τὰ βάσανα καὶ ἡ φτώχεια μας, τρομάρα τους. Καὶ εἶπαν οἱ ἄθρησκοι ποὺ ἐβάλαμεν εἰς τὸν σβέρκο μας, νὰ μὴ μανθάνουν τὰ παιδιὰ μας Χριστὸν καὶ Παναγίαν, διότι θὰ μᾶς παρεξηγήσουν οἱ ἰσχυροί. Καὶ βγῆκαν ἀκόμη νὰ ἑποτάξουν τὴν Ἐκκλησίαν, διότι ἔχει πολλὴν δύναμη καὶ τὴν φοβοῦνται. Καὶ εἶπαν λόγια ἄπρεπα διὰ τοὺς παπάδες. Ἐμεῖς, μὲ σκιάν μας τὸν Τίμιον Σταυρόν, ἐπολεμήσαμεν ὀλοῦθε, σὲ κάστρα, σὲ ντερβένια, σὲ μπογάζια καὶ σὲ ταμπούργια. Καὶ αὐτὸς ὁ Σταυρὸς μᾶς ἔσωσε. Μᾶς ἔδωσε τὴν νίκη καὶ ἔχασε (ὁδήγησε σὲ ἦττα) τὸν ἄπιστον Τοῦρκον. Τόση μικρότητα στὸν Σταυρό, τὸν σωτῆρα μας! Καὶ βρίζουν οἱ πουλημένοι εἰς τοὺς ξένους καὶ τοὺς παπάδες μας, τοὺς ζυγίζουν ἄναντρος καὶ ἀπόλεμους.

Ἐμεῖς τοὺς παπάδες τοὺς εἶχαμε μαζὶ εἰς κάθε μετερίζι, εἰς κάθε πόνον καὶ δυστυχίαν. Ὅχι μόνον διὰ νὰ βλογᾶνε τὰ ὄπλα τὰ ἱερά, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μὲ ντουφέκι καὶ γιαταγάνι, πολεμῶντας σὰν λεοντάρια. Ντροπὴ Ἑλληνες!

Πηγή: agiazoni.gr